

Να θυμάσαι και να φοβάσαι δύο λογισμούς. Ο ένας λέει: «Είσαι άγιος» και ο άλλος: «Δεν θα σωθείς»

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Σωφρόνιος Αγιορείτης-'Εσσεξ (Σαχάρωφ) / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

Κι οι δύο αυτοί λογισμοί προέρχονται από τον εχθρό, και δεν έχουν αλήθεια μέσα τους.

Εσύ, όμως, να σκέφτεσαι: «Εγώ είμαι μεγάλος αμαρτωλός, αλλά ο Ελεήμων Κύριος αγαπά πολύ τους ανθρώπους και θα συγχωρέσει και σ' εμένα τις αμαρτίες μου».

Πίστευε έτσι, και θα γίνει σύμφωνα με τήν πίστη σου: Θα σε συγχωρήσει ο Κύριος.

Μη βασίζεσαι, όμως, στους προσωπικούς σου αγώνες, έστω και αν είσαι μεγάλος ασκητής. Ένας ασκητής μου έλεγε: «Βεβαίως θα ελεηθώ, γιατί κάνω τόσες μετάνοιες τήν ημέρα». Όταν, όμως, ήρθε ο θάνατος, «διέρρηξε τα ιμάτιά του».

Όχι, λοιπόν, για τις ασκήσεις μας, αλλά δωρεάν, κατά τη χάρη Του ελεεί ο Κύριος. Ο Κύριος θέλει τήν ψυχή να είναι ταπεινή, άκακη, και να συγχωρεί τους πάντες με αγάπη· τότε και ο Κύριος συγχωρεί με χαρά.

Ο Κύριος τους αγαπά όλους, και εμείς οφείλουμε να Τον μιμούμαστε και να αγαπούμε τους πάντες, και αν δεν μπορούμε, τότε πρέπει να Τον παρακαλούμε, και ο Κύριος δεν θα αρνηθεί, αλλά θα βοηθήσει με τη χάρη Του.

Όταν ήμουν ακόμα αρχάριος, γνώρισα τήν αγάπη του Θεού, που είναι απερίγραπτη. Η ψυχή αισθάνεται σύν Θεώ και έν Θεώ, και το πνεύμα χαίρεται για τον Κύριο, έστω και αν το σώμα αποκάμνει από τήν αγαθότητα του Θεού. Μπορείς, όμως, να

χάσεις αυτήν τήν χάρη και με έναν κακό λογισμό.

Με τον κακό λογισμό εισέρχεται μέσα μας μια εχθρική δύναμη, και τότε σκοτίζεται η ψυχή και τη βασανίζουν κακές σκέψεις. Τότε ο άνθρωπος αισθάνεται τήν απώλειά του και καταλαβαίνει ότι ο ίδιος, χωρίς τη χάρη του Θεού, είναι μόνο «γη και σποδός».

Η ψυχή που γνώρισε τον Κύριο, μαθαίνει από τη μακροχρόνια πείρα της, ότι, αν ο άνθρωπος ζει σύμφωνα με τις εντολές, τότε αισθάνεται, έστω και λίγο, τη χάρη μέσα του κι έχει παρηρησία στην προσευχή. Αν, όμως, αμαρτήσει με κάποιον λογισμό και δεν μετανοήσει, τότε κρύβεται η χάρη και η ψυχή θρηνεί και οδύρεται ενώπιον του Θεού.

Έτσι η ψυχή διέρχεται όλη της τη ζωή στον αγώνα με τους λογισμούς. Εσύ, όμως, μη μένεις στην ακηδία εξαιτίας του αγώνα, γιατί ο Κύριος αγαπά τον ανδρείο αγωνιστή.

Πονηροί λογισμοί καταπονούν τήν υπερήφανη ψυχή, και αν δεν ταπεινωθεί, δεν θα βρει ανάπαυση από αυτούς. Όταν αμαρτωλοί λογισμοί σε πολιορκούν, φώναζε προς τον Θεό σαν τον Αδάμ: «Κύριε, Ποιητή μου και Πλάστη μου, βλέπεις ότι η ψυχή μου τυραννιέται από τους λογισμούς... Ελέησέ με». Και όταν στέκεσαι ενώπιον του Δεσπότη, να θυμάσαι πάντα ότι Αυτός θα εκπληρώσει όλα τα αιτήματά σου, αν είναι ωφέλιμα σε σένα.

Ήρθαν σύννεφα, κρύφτηκε ο ήλιος και σκοτείνιασε. Έτσι για ένα λογισμό υπερηφάνειας στερείται η ψυχή τη χάρη και τήν καλύπτει το σκοτάδι. Αλλά και πάλι με έναν ταπεινό λογισμό επανέρχεται η χάρη. Αυτό το γνώρισα εκ πείρας.

Να ξέρεις ότι, αν ο λογισμός σου συνηθίζει να παρατηρεί ανθρώπους, πώς ζεί ο ένας ή ο άλλος, αυτό είναι ένδειξη υπερηφάνειας.

«Πρόσεχε τον εαυτό σου». Παρατήρησε τον εαυτό σου και θα δεις: Μόλις η ψυχή αποκτήσει έπαρση έναντι του αδελφού, αμέσως ακολουθεί κάποιος λογισμός όχι ευάρεστος στον Θεό, και αυτό, για να ταπεινωθεί η ψυχή.

Αν, όμως, δεν ταπεινωθεί, τότε έρχεται ένας μικρός πειρασμός.

Και αν πάλι δεν ταπεινωθεί, αρχίζει ο πόλεμος της σαρκός.

Και αν πάλι δεν ταπεινωθεί, τότε πέφτει πάλι σε κάποιο μικρό αμάρτημα.

Αν και τότε δεν ταπεινωθεί, θα έλθει μεγαλύτερη αμαρτία.

Κι έτσι θα αμαρτάνει, ωστόσο ταπεινωθεί.

Μόλις, όμως, ταπεινωθεί, αμέσως θα δώσει ο Ελεήμων Κύριος στην ψυχή ειρήνη και κατάνυξη, και τότε θα περάσουν όλα τα κακά και θα απομακρυνθούν όλοι οι εχθρικοί λογισμοί. Έπειτα, όμως, πρέπει να κρατάς με όλες σου τις δυνάμεις τήν ταπείνωση, αλλιώς θα ξαναπέσεις στην αμαρτία.

Βλέποντας ο Κύριος ότι η ψυχή δεν είναι στερεωμένη στην ταπείνωση, απομακρύνει τη χάρη, αλλά εσύ μη φοβάσαι: Η χάρη είναι μέσα σου, αλλά κρυμμένη. Μάθε να σταματάς αμέσως τους λογισμούς. Αν, όμως, ξεχάσεις και δεν τους διώξεις αμέσως, τότε πρόσφερε μετάνοια. Κοπίασε σε αυτό, για να αποκτήσεις τη συνήθεια. Η ψυχή αποκτά συνήθεια, αν τήν διδάξεις, και ενεργεί έτσι σε όλη της τη ζωή.

Ο αγαθός άνθρωπος έχει αγαθούς λογισμούς και ο πονηρός πονηρούς. Όλοι, όμως, οφείλουν να μάθουν τον πόλεμο με τους λογισμούς, και να μάθουν να μετατρέπουν τους κακούς λογισμούς σε αγαθούς. Αυτό είναι σημάδι πεπειραμένης ψυχής.

Ρωτάς πώς γίνεται αυτό;

Να! Όπως ο ζωντανός άνθρωπος αισθάνεται πότε κρυώνει και πότε ζεσταίνεται, το ίδιο και όποιος γνώρισε έκ πείρας το Άγιο Πνεύμα ακούει πότε υπάρχει στην ψυχή του η χάρη και πότε έρχονται τα πονηρά πνεύματα.

Ο Κύριος δίνει στην ψυχή τη σύνεση να αναγνωρίζει τήν έλευσή Του και να Τον αγαπά και να κάνει το θέλημά Του. Επίσης η ψυχή αναγνωρίζει τους λογισμούς του εχθρού όχι από τήν εξωτερική τους μορφή, αλλά από τήν επενέργειά τους στην ψυχή.

Οι εχθροί εύκολα εξαπατούν εκείνον που δεν έχει τήν πείρα αυτή.

Οι εχθροί έπεσαν από υπερηφάνεια και μας παρασύρουν στην ίδια πτώση, υποβάλλοντας λογισμούς επαίνου. Και αν η ψυχή δεχθεί τον έπαινο, τότε η χάρη φεύγει, εφόσον δεν ταπεινώνεται η ψυχή. Και έτσι σε όλη τη ζωή ο άνθρωπος θα μαθητεύει στην ταπείνωση του Χριστού. Αν δεν το μάθει αυτό η ψυχή, δεν θα γνωρίσει ανάπαυση από τους λογισμούς και δεν θα μπορέσει να προσευχηθεί με καθαρό νου.

Από το βιβλίο, «Ο Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης», γ.Σωφρονίου Σαχάρωφ, σ.526-529

Πηγή: agiameteora.net